

venes Løb vilde forrykke sig i den Retning, der blev anbefalet af det ærede Medlem for Beile (Th. Nielsen), og dette frygter jeg saameget mere som Motiverne til og hele Anden i Lovforslaget, saa vidt jeg kan skjønne, bestemt gaa i den Retning, som tiltalte det ærede Medlem for Beile i saa overordentlig høi Grad.

Indenrigsministeren: Hvis det ærede Medlem ønsker at stille et saadant Forslag, synes jeg, hans Tanke maa føre til, at der kommer til at staa, at Byrden hvoften paahviler Amtsrepartitionsfonden eller Statskassen. Det forekommer mig nemlig, at hans Endringsforslag, uden dette vilde faae et Indhold, som det efter hans egne Ord ikke skulde have.

Th. Nielsen: Det forekommer mig, at det ærede Medlems Forslag maatte føre til, at Alt blev ved det Gamle. Jeg tror imidlertid, at det ærede Medlem kan føle sig beroliget ved Lovforslaget, som det nu foreligger, thi det har altid viist sig, at Bevillingsmagten, naar et Amt af en eller anden Grund blev særlig bebyrdet med Hensyn til Kommunikationsmidler, altid har været villig til at komme det til Hjælp. Skal det betragtes som det Normale, at et Amt selv bestyrer sit Færgevesen og udreder Udgifterne dertil, og det derved skulde vise sig, at særlig det Amt, hvis Lærv det ærede Medlem paatalte — jeg finder det meget naturligt, at han paatalte det — blev særlig bebyrdet, er der ingen Tvivl om, at Amtet, efter hvad der hidtil er sket, baade hos Rigsdagen og hos Regjeringen vilde finde den Understøttelse, hvorpaa det havde Krev.

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, fattedes Lovforslagets Overgang til 2den Behandling under Afstemning og vedtoges enstemmig med 66 Stemmer.

Endringsforslag til Sagens 2den Behandling indkaldtes til førstkommande Onsdag Middag Kl. 1.

Man gik derpaa til den næste Sag paa Dagsordenen, som var:

Anden Behandling af „Forslag til Lov, hvorved Indfødsret meddeles forskjellige Udlandinge.“

(1ste Behandling findes i Tidenden Spalte 577 ff; Udvalgets Betænkning findes i Tilleg B Spalte 85 ff.)

Forsuden det af Udvalget stillede i Betænkningen opførte Forslag var der ikke stillet noget saadant.

Lovforslagets eneste Paragraf med det dertil

stillede Forslag samt Spørgsmaalet om Sagens Overgang til 3die Behandling fattedes under Et under Forhandling.

Ordføreren (Bajer): Da dette Lovforslag var til 1ste Behandling i Landstinget, varede det som bekendt ikke længe, inden Landstingets Møder udsattes. Da Landstinget atter traadte sammen, tilskrev Indenrigsministeren Landstingets Udvalg, der var nedsat angaaende denne Sag, og udtalte, at han havde fundet, at der var Høie til paa Grund af den lange Tid, der var hengaaet, at stille Endringsforslag om, at 11 Personer, hvis Ansøgninger vare indkomne i Mellemtiden, skulde optages paa Lovforslaget. Det varede atter temmelig længe, inden Lovforslaget kom hertil Folkethinget, og da der her blev, hvad der ikke er almindeligt, nedsat et Udvalg i denne Sag, vil Thinget vist finde det naturligt, at det første Skridt, som blev foretaget i Udvalget, var at henvende sig til Ministeren, for at spørge, om der ikke, siden Landstinget afgav sin Betænkning, skulde være indkommet flere Ansøgnender om Indfødsrets Meddelelse, hvortil der mulig kunde være at tage Hensyn ved Sagens anden Behandling her. I sin Skrivelse af 27de Januar d. A. svarede den ærede Indenrigsminister, at der vel endnu var indkommet ikke mindre end 38 Ansøgninger om Indfødsrets Meddelelse, men at han ikke desto mindre fandt, at det ikke vilde være rigtigt at optage flere paa Lovforslaget, fordi Ansøgningerne maatte være indgivne i betimelig Tid inden Rigsdagens Sammentræden, og naar Ministeren havde gjort en Undtagelse i Landstinget, havde dette været paa Grund af den lange Udsættelse, der havde fundet Sted der mellem første og anden Behandling. Hertil skal jeg nu først bemærke, at det vist neppe er ganske nøiagtigt, naar den ærede Minister har sagt: den lange Tid, der hengik mellem første og anden Behandling i Landstinget; thi da Ministeren den 4de December f. A. tilskrev Landstinget, var det ikke godt at vide, naar Lovforslaget skulde til anden Behandling. Men det kan ikke negtes, at der alt var hengaaet temmelig lang Tid mellem første Behandling og det Tidspunkt, da Ministeren tilskrev Udvalget om denne Sag, nemlig en Tid af 50 Dage. Vil man nu se paa den Tid, der er hengaaet fra det Dieblif, da Landstingets Udvalg afgav sin Betænkning, nemlig den 20de December f. A. og til den Dag, da Ministeren svarede Folkethingets Udvalg, nemlig den 27de Januar d. A., vil man finde, at denne Tid ikke er mindre end 38 Dage, altsaa lige saa lang som den førstnævnte Tid paa 12 Dage nær. I dette sidst ansførte Tidrum var der indkommet ikke mindre end 38 Ansøgninger. Udvalget sølte sig derfor ikke meget tilfredsstillet ved den ærede Ministers Svar og tillod sig at yttre, at der dog